

การศึกษาผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เรื่อง สัตว์ โดยใช้วิธีการสอนแบบ
ตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

The Study of English Vocabulary Memorization Achievement on Animals
through the Total Physical Response (TPR) Method for Primary 1 Students

ณัฐฐา จุลसानะ^{1*}, จุฑามาศ ขวัญมี² และ พล เหลืองรังษี³

Natta Junsana^{1*}, Jutamas Kwanmee² and Pol Luangrangsee³

^{1,2} นักศึกษาระดับปริญญาโท, สาขาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

^{1,2} Graduate student, Department of Curriculum and Instructions, Faculty of Education and Liberal Arts,
Hatyai University.

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

³ Asst. Prof., Ph.D. Department of Curriculum and Instructions, Faculty of Education and Liberal Arts,
Hatyai University.

* Corresponding author, E-mail: natta.jun006@hu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เรื่อง สัตว์ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนเรียน กับหลังเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดเขาป่าเจ้ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต 1 ตำบลแพรกหา อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวนนักเรียน 10 คน ซึ่งใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย แบบจับฉลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 3) แบบวัดความพึงพอใจ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การจดจำคำศัพท์, การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

Abstract

The purpose of this research was to compare English vocabulary achievement on the topic of animals using the Total Physical Response (TPR) method among first-grade elementary school students before and after learning, and to study students' satisfaction toward learning management using the Total Physical Response (TPR) method. The target group consisted of 10 first-grade students from Wat Khao Pa Jae School under Phatthalung Primary Educational Service Area Office 1, Phreak Ha Sub-district, Khuan Khanun District, Phatthalung Province, who were studying in the second semester of the 2024 academic year. The students were selected through simple random sampling by drawing lots.

The research instruments included: 1) lesson plan, 2) achievement, and 3) satisfaction assessment forms. The research results revealed that the average post-test scores were significantly higher than the average pre-test scores at the .05 statistical significance level. Additionally, students' satisfaction toward the Total Physical Response (TPR) teaching method was at a high level.

Keywords: Vocabulary Memorization Ability, Total Physical Response Method

บทนำ

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในยุคศตวรรษที่ 21 เป็นยุคสังคมแห่งการเรียนรู้มีการใช้เครื่องมืออย่างหลากหลายในการแสวงหาความรู้ ภาษาอังกฤษถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญแห่งศตวรรษที่ 21 เป็นเครื่องมือที่สำคัญในยุคสังคมแห่งการเรียนรู้ ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีการใช้อย่างแพร่หลายมากที่สุดภาษาหนึ่ง ภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นที่จะต้องจัดให้มีการเรียนการสอนในปัจจุบัน ประเทศไทยจำเป็นต้องพัฒนาขีดความสามารถของบุคคล เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าทันต่อกระแสความเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าสู่เสรีประชาคมอาเซียนที่กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสาร นั่นหมายถึงผู้ที่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษย่อมได้เปรียบทุกทาง ภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวันของคนไทยมากขึ้น (จิราพร เณรธณี, 2558)

เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ ดังนั้น การใช้ภาษาอังกฤษได้นั้นจึงมีความสำคัญอย่างมาก ควรต้องพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ดีในทุกด้าน อาทิ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไปพร้อม ๆ กัน อย่างไรก็ตามการเรียนรู้ภาษาให้มีประสิทธิภาพจนสามารถใช้ในการสื่อสารได้นั้น ควรเริ่มจากการเรียนรู้คำศัพท์ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญ ดังนั้น การเรียนรู้คำศัพท์จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น และจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับนานาชาติได้

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในช่วงวัยที่สมองกำลังพัฒนา การเชื่อมโยงคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับความหมายอาจเป็นเรื่องที่ท้าทาย จากรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดเขาป่าเจ้ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 พบว่า รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ มีคะแนนอยู่ระหว่าง 25-30 จากคะแนนเก็บและคะแนนสอบ 50 คะแนน อยู่ในเกณฑ์ที่ต้องได้รับการพัฒนา ซึ่งพบว่าปัญหาเกิดจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษค่อนข้างอ่อนถึงปานกลาง เพราะอยู่ในช่วงวัยที่สมองกำลังพัฒนา การเชื่อมโยงคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับความหมายอาจเป็นเรื่องที่ท้าทาย แม้จะมีการท่องศัพท์ทุกวัน แต่ก็ไม่สามารถช่วยให้เด็กนักเรียนจดจำคำศัพท์ได้ดี เนื่องจากภาษาอังกฤษมีโครงสร้างและระบบการออกเสียงที่แตกต่างจากภาษาไทย การเชื่อมโยงคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับความหมายจึงเป็นเรื่องท้าทายสำหรับเด็ก ๆ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยเฉพาะในช่วงเริ่มต้นของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จึงต้องใช้วิธีการที่เหมาะสม เพื่อกระตุ้นการเรียนรู้และสร้างความสนุกสนานในกระบวนการเรียนรู้ หนึ่งในวิธีการที่ได้รับความนิยมคือวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) เป็นการใช้กริยาท่าทางประกอบการปฏิบัติตามคำสั่ง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนจดจำได้ดีขึ้น โดยให้ความสำคัญต่อทักษะการฟังมาเป็นอันดับแรกก่อนทักษะอื่น ๆ และใช้

ประโยคคำสั่งและการเรียนรู้จากการปฏิบัติ ทั้งยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนภาษาขั้นต้นได้เกิดความรู้ความเข้าใจและมุ่งไปสู่ทักษะอื่น ๆ (Asher, 1979)

คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์เป็นหมวดหมู่คำศัพท์ที่นักเรียนมีความคุ้นเคย และมีประสบการณ์ร่วมในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นสัตว์เลี้ยงที่พบเห็นในบ้าน สัตว์ในท้องถิ่น หรือสัตว์ที่นักเรียนรู้จักผ่านนิทาน การ์ตูน และสื่อต่าง ๆ ความคุ้นเคยนี้สร้างความเชื่อมโยงทางความคิดและช่วยให้การเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ในภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างมีความหมาย นอกจากนี้ ธรรมชาติของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มักมีความสนใจและความผูกพันกับสัตว์ต่าง ๆ อย่างมาก ทำให้การเรียนรู้คำศัพท์กลุ่มนี้สร้างแรงจูงใจและความกระตือรือร้นในการเรียนได้เป็นอย่างดี

จากเหตุผลที่กล่าวมาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่อง สัตว์ เพราะนักเรียนพบเจอได้ในชีวิตประจำวัน และเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ซึ่งผลการวิจัยนี้ จะเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ส่งผลต่อการเรียนรู้และพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ที่สอนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอน แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

Asher (1986) ได้กล่าวว่าวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response : TPR) เป็นเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ โดยให้ความสนใจหลักการเรียนรู้ผ่านกระบวนการทำงานสมองด้านขวาของผู้เรียนที่จะทำการเรียนรู้ภาษา ผ่านการตอบสนองของร่างกายต่อการสั่ง หรือ คำสั่ง และการแสดงท่าทางเป็นตัวอย่างของครู ในขณะที่ผู้เรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรมเคลื่อนไหวด้วยท่าทาง กระบวนการทำงานของสมองซีกขวารับรู้ข้อมูลหรือคำสั่งจากการเรียนมาก่อน ในขณะที่ผู้เรียนก็ใช้สมองซีกซ้ายในการเรียนรู้พร้อม ๆ กัน จึงทำให้เกิดการเรียนรู้ที่สามารถจำได้เป็นระยะเวลานาน (Long retention)

พรชนก ปานวน (2564) ได้กล่าวว่า วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) นั้น เป็นวิธีการสอนภาษาอังกฤษผ่านการกระทำ (English through action) ซึ่งเหมาะกับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นการสอนที่เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา คือ การเรียนรู้จากการฟัง การเลียนแบบ แล้วจึงเกิดการพูด โดยการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการนี้ นักเรียนควรเริ่มจากการฟังคำสั่งหรือคำพูดจากผู้อื่น ทำท่าทางตอบรับเพื่อเป็นการแสดงความเข้าใจ จากนั้นเมื่อเกิดความพร้อมผู้เรียน จึงสามารถพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ควรจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการใช้ท่าทางในการเรียนรู้ เน้นความสนุกสนานและหลีกเลี่ยงความเครียดอันก่อให้เกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา

ประเภทของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) สามารถจัดรูปแบบออกเป็น 4 ประเภท คือ วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ร่างกาย

ประเภทที่ 1 วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ร่างกาย หรือ TPR-B (Total Physical Response-Body) เป็นการสอนโดยใช้คำสั่งที่มีคำศัพท์ เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกายเพียงอย่างเดียว เริ่มจากการฟัง และปฏิบัติท่าทางตามที่ตนเองได้ยิน ซึ่งควรใช้คำสั่งที่สั้น กระชับ และเข้าใจง่าย แล้วจึงเพิ่มความยากขึ้นภายหลัง เช่น นั่งลง (sit down) ยืนขึ้น (stand up) เลี้ยวซ้าย (turn left) เลี้ยวขวา (turn right) เดินหน้า (go straight) ถอยหลัง (back) กระโดด (jump) ปรบมือ (clap your hand) หยุด (stop) กลับหลังหัน (turn around) ชูมือขึ้น (raise your hand) เอามือลง (put down your hand) โบกมือ (wave your hand) เป็นต้น

ประเภทที่ 2 วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของ หรือ TPR-O (Total Physical Response-Objects) ถูกพัฒนาโดย เบลน เรย์ (Blaine ray) เนื่องจากเรย์พบว่าเมื่อใช้วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ร่างกาย หรือ TPR-B ไประยะหนึ่ง นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายกับคำสั่ง และท่าทางซ้ำเดิม จึงได้ประยุกต์สิ่งของรอบตัวมาเป็นสื่อในการจัดการเรียนรู้ โดยจัดให้เป็นการจัดการเรียนรู้โดยใช้คำสั่งที่มีคำศัพท์ที่เป็นสิ่งของ (objects) ร่วมกับการแสดงท่าทาง ซึ่งสามารถเพิ่มจำนวนคำศัพท์และเพิ่มความยาวของประโยคได้ โดยเริ่มจากการแนะนำสิ่งของต่าง ๆ เช่น สมุด (book) ปากกา (pen) ดินสอ (pencil) ยางลบ (eraser) ไม้บรรทัด (ruler) แผนที่ (map) โต๊ะ (table) เก้าอี้ (chair) ประตู (door) นาฬิกา (clock) ไฟฉาย (flash light) ดอกไม้ (lower) ใบไม้ (leaf) ก้อนหิน (rock) จาน (plate) ขาม (bow) แก้วน้ำ (glass) ช้อน (spoon) ส้อม (fork) หวี (comb) กระจก (mirror) เป็นต้น จากนั้นจึงสอนไวยากรณ์เพิ่มเติม เช่น This is a pen. These are pens. และใช้คำสั่งเพื่อย้ำความเข้าใจของผู้เรียน เช่น Give me your pens. Give this pen to your friend. เป็นต้น

ประเภทที่ 3 วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพ หรือ TPR-P (Total Physical Response-Picture) เป็นการสอนเกี่ยวกับการออกคำสั่งโดยใช้รูปภาพ ควรเลือกภาพที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักเรียน เพื่อเพิ่มความตื่นเต้นและสนุกสนาน โดยผู้สอนสามารถใช้ภาพจริงที่เกิดขึ้นภายในชีวิตประจำวัน หรือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในบริบทของนักเรียนแต่ประเด็นสำคัญคือควรคำนึงถึงถึงความสามารถของผู้เรียน ความยาก-ง่ายของเนื้อหา และขั้นตอนในการนำเสนอ

ประเภทที่ 4 วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง หรือ TPR-S (Total Physical Response-Story telling) จากการสอนที่เพิ่มด้วยการใช้สิ่งของและรูปภาพแล้วนั้น ทำให้วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) โดดเด่นและใช้โครงร่างที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ต่อมาในปี ค.ศ. 1997 เรย์ ได้เพิ่มเทคนิคการสอนด้วยเรื่องเล่าหรือการเล่าเรื่อง เรียกว่า วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง หรือ TPR-S (Total Physical Response-Story telling) เขาคิดว่าการนำเสนอเรื่องราวที่เป็นเรื่องเล่า จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาในเรื่องเล่า นั้น ๆ ได้

สรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) เป็นวิธีการสอนภาษาที่เน้นการฟังและการปฏิบัติจริง โดยผู้เรียนไม่จำเป็นต้องพูดในทันที แต่จะเรียนรู้ผ่านการฟังคำสั่งและทำตามท่าทางที่ครูสาธิตก่อน เมื่อนักเรียนมีความเข้าใจมากพอแล้ว จะเกิดความพร้อมในการพูดภาษาเองตามธรรมชาติ นอกจากนี้ยังช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนาน กระตุ้นความกระตือรือร้น และช่วยพัฒนาทักษะการฟังและความเข้าใจภาษาในระยะยาว โดยในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วย

ท่าทาง (TPR) ประเภท TPR – P (Total Physical Response – Picture) เนื่องจากเป็นการสอนเกี่ยวกับการออกคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ ช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ได้นานกว่า และภาพที่สวยงาม น่าสนใจสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ดี และทำให้ผู้เรียนมีสมาธิกับการเรียนรู้มากขึ้น โดยสอดคล้องกับคณิฐา ปัชมาตย์ (2560) สรุปได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นการเรียนภาษาอย่างเป็นธรรมชาติโดยการปฏิบัติหรือใช้กริยาอาการประกอบ ผู้เรียนจะจำได้ดีถ้าได้ปฏิบัติหรือแสดงการโต้ตอบ การเรียนภาษาควรเรียนเป็นกลุ่มคำที่มีความหมาย ไม่ใช่การเรียนคำโดด ๆ เน้นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฟังให้เข้าใจก่อนที่จะฝึกพูดผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาจากการสังเกตการกระทำของผู้อื่นและจากการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง

ทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถด้านความจำ

ในทางจิตวิทยา ได้มีการกล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับการจำและการลืมไว้หลายทฤษฎีแต่ที่สำคัญสรุปได้มี 4 ทฤษฎี คือ

ทฤษฎีความจำสองกระบวนการ (Two - Process Theory of Memory) ทฤษฎีนี้สร้างขึ้นโดย แอดดิสัน และชิฟฟริน (Atkinson and Shiffrin) ในปี ค.ศ. 1968 กล่าวถึงความจำระยะสั้นหรือความจำทันทีทันใดและความจำระยะยาวว่า ความจำระยะสั้นเป็นความจำชั่วคราว สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้นจะต้องได้รับการทบทวนอยู่ตลอดเวลา มิฉะนั้นความจำสิ่งนั้นจะสลายตัวไปอย่างรวดเร็วในการทบทวนนั้น เราจะไม่สามารถทบทวนทุกสิ่งที่เข้ามาอยู่ในระบบความจำระยะสั้น ดังนั้นจำนวนที่เราจำได้ในความจำระยะสั้น จึงมีจำกัดการทบทวนป้องกันไม่ให้ความจำสลายตัวไปจากความจำระยะสั้น และถ้าสิ่งใดอยู่ในความจำระยะสั้นเป็นระยะเวลายาวนาน สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความจำระยะยาว ถ้าเราจำสิ่งใดได้ได้ในความจำระยะเวลายาวนาน สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความจำระยะยาว ถ้าเราจำสิ่งใดไว้ไว้ในความจำระยะยาวสิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความทรงจำตลอดไป (ชัยพร วิชชาวุธ, 2520)

ทฤษฎีการสลายตัว (Decay Theory) เป็นทฤษฎีการลืม กล่าวว่า การลืมเกิดขึ้นเพราะการสลายในการทบทวน หรือไม่นำสิ่งที่จำไว้ออกมาใช้เป็นประจำ การสลายจะทำให้ความจำค่อย ๆ สลายตัวไปเองในที่สุด ทฤษฎีการสลายตัวนี้น่าจะเป็นจริงในความจำระยะสั้น เพราะในความจำระยะสั้นหากเรามีได้จดจำหรือสนใจทบทวนในสิ่งที่ต้องการจะจำเพียงชั่วคราว สิ่งนั้นจะหายไปจากความทรงจำทันที (Adams, 1967)

ทฤษฎีการรบกวน (Interference Theory) เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการลืมที่ยอมรับกันในปัจจุบัน ทฤษฎีหนึ่ง ทฤษฎีนี้ขัดแย้งกับทฤษฎีการสลายตัว โดยกล่าวว่าเวลาเพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้เกิดการลืมได้ แต่สิ่งที่เกิดในช่วงดังกล่าวจะเป็นสิ่งคอยรบกวนสิ่งอื่น ๆ ในการจำ การรบกวนนี้แยกออกเป็น 2 แบบ คือ การตามรบกวน (Proactive Interference) หรือการรบกวนตามเวลา หมายถึง สิ่งเก่า ๆ ที่เคยประสบมาแล้วหรือจำได้อยู่แล้วมารบกวนสิ่งที่จำใหม่ ทำให้จำสิ่งใหม่ไม่ค่อยได้ อีกแบบของการรบกวนก็คือ การย้อนรบกวน (Retroactive Interference) หรือการรบกวนย้อนเวลา หมายถึงการพยายามจำสิ่งใหม่ทำให้ลืมสิ่งเก่าที่จำได้มาก่อน (Adams, 1980) จึงกล่าวได้ว่า ทฤษฎีการลืมนี้นี้เกิดขึ้นโดยความรู้ใหม่ไปรบกวนความรู้เก่า ทำให้ลืมความรู้เก่าและความรู้เก่าก็สามารถไปรบกวนความรู้ใหม่ได้ (มณฑนา เรื่องสกุลราช, กาญจนา รัตนปรีดานันต์, จุฑามาศ พงษ์ข้างอยู่, น้ำทิพย์ หวังวิวัฒน์เจริญ, ปาณช อชินธรากร, สิริพันธ์ สามัคคินันท์ และกิตติพงษ์ คงสมบูรณ์, 2553)

ทฤษฎีการจัดกระบวนการตามระดับความลึก (Depth - of - Processing Theory) ทฤษฎีนี้สร้างขึ้นโดย เครก และล็อกฮาร์ท (Craik and Lockhart) ในปี 1972 ซึ่งขัดแย้งกับความคิดของ แอดดิสัน

และซีฟริน ที่กล่าวว่า ความจำมีโครงสร้างและตัวแปรสำคัญของความจำในความจำระยะยาวก็คือ ความยาวนานของเวลาที่ทบทวนสิ่งที่จะจำในความจำระยะสั้น แต่เครก และลอกฮาร์ท มีความคิดว่า ความจำไม่มีโครงสร้างและความจำที่เพิ่มขึ้นไม่ได้เกิดขึ้นเพราะมีเวลาทบทวนในความจำระยะสั้นนาน แต่เกิดขึ้นเพราะความซับซ้อนของการเข้ารหัสที่ซับซ้อน หรือการโยงความสัมพันธ์ของสิ่งที่ต้องการจำ ย่อมอาศัยเวลาแต่เวลาดังกล่าวไม่ใช่เพื่อการทบทวน แต่เพื่อการระลึกหรือซับซ้อนของการกระทำกับสารที่เข้าไป (การเข้ารหัส) ถ้ายิ่งลึก (ซับซ้อน) ก็ยิ่งจำได้มาก นั่นคือต้องใช้เวลามากด้วย (ไสว เลี่ยมแก้ว, 2528) ในด้านเขาวงกตปัญญาและความถนัดนั้น ทฤษฎีความถนัดด้านความจำยังไม่มีผู้ใดกล่าวไว้โดยตรง แต่จะรวมอยู่เป็นองค์ประกอบหนึ่งในทฤษฎีต่าง ๆ เช่น

1. ทฤษฎีหลายองค์ประกอบ (Multiple Factor Theory) ของเทอร์สตันซึ่งวิเคราะห์องค์ประกอบในปี 1958 พบว่า ความสามารถปฐมภูมิของสมอง (Primary Mental Ability) ของมนุษย์ที่เห็นและสำคัญมีอยู่ 7 ประการ คือ องค์ประกอบด้านภาษา (Verbal Factor) องค์ประกอบด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำ (Word Fluency Factor) องค์ประกอบด้านจำนวน (Number Factor) องค์ประกอบด้านมิติสัมพันธ์ (Space Factor) องค์ประกอบด้านความจำ (Memory Factor) องค์ประกอบด้านการรับรู้ (Perception Factor) และองค์ประกอบด้านเหตุผล (Relation Factor) สำหรับองค์ประกอบด้านความจำนั้นเป็นความสามารถด้านความทรงจำเรื่องราว และมีสติระลึกจูนสามารถถ่ายทอดได้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2527 อ้างถึงใน อุดมพร เปตานนท์, 2560)

2. โครงสร้างทางสมอง (The Structure of Intellect Theory) ของกิลฟอร์ด (Guilford) เสนอว่า โครงสร้างทางสมองมีได้ 3 มิติ ผลของการคิด หมายถึง ผลของกระบวนการจัดกระทำของความคิดกับข้อมูลจากเนื้อหา นับองค์ประกอบรวมกันได้ 120 องค์ประกอบ (Guilford, 1971) ต่อมาได้พบว่าในส่วนของภาพ (Figural) แบ่งเป็นสิ่งที่มองเห็น (Visual) และสิ่งที่ได้ยิน (Auditory) ส่วนที่เป็นความจำ (Memory) นั้น แบ่งออกเป็นการบันทึกความจำ (Memory Recording) และการเก็บรักษาความจำ (Memory Retention) นับองค์ประกอบรวมขึ้นเป็น 180 องค์ประกอบ (Guilford, 1988)

3. ทฤษฎีความสามารถทางสมองสองระดับ (Two - Level Theory of Mental Ability) กล่าวว่า ความสามารถทางสมองมีอยู่ 2 ระดับ ระดับที่ 1 (Level I) เป็นความสามารถด้านการเรียนรู้และจำอย่างนกแก้ว นั่นคือ เป็นความสามารถที่จะสั่งสมหรือสะสมข้อมูลไว้ได้และพร้อมที่จะระลึกออกได้ ระดับนี้ไม่ได้รวมการแปลงรูปหรือการกระทำทางสมองแต่ประการใด เป็นวิธีการที่ไม่ใช้ความคิดเลย ระดับที่ 2 (Level II) เป็นระดับที่สมองสร้างมโนภาพ เหตุผล และแก้ปัญหา (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2527 อ้างถึงใน อุดมพร เปตานนท์, 2560)

สรุปได้ว่า การจำและการลืมเกิดขึ้นจากหลายปัจจัย ทั้งกระบวนการจัดเก็บความจำ การทบทวนข้อมูล การรบกวนจากสิ่งเร้าใหม่ และระดับความซับซ้อนของการเชื่อมโยงข้อมูล นอกจากนี้ ทฤษฎีเกี่ยวกับเขาวงกตปัญญายังกล่าวถึง ความสามารถทางความจำ ในฐานะองค์ประกอบสำคัญของความคิดสร้างสรรค์ การจดจำข้อมูล และการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้ช่วยอธิบายการทำงานของสมองในกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาทักษะความจำ โดยสอดคล้องกับสุริยลักษณ์ สุจริตพงศ์ และรวีวรรณ รุ่งไพรวัลย์, ทิพวรรณ หรรษาคุณาชัย, บานชื่น เบญจสุวรรณเทพ, อติศรีสุดา เฟื่องฟู, จริยา จุฑาภิสิทธิ์ และพัฏฐ์ โรจน์มามงคล (2561) ได้กล่าวถึงความจำใช้งานว่าเป็นความสามารถในการจดจำหรือเก็บรักษาข้อมูล รวมทั้งผสานเชื่อมโยงข้อมูลใหม่รวมกับข้อมูลเดิมเพื่อประมวลผล หรือเรียกว่าความสามารถในการทำงานกับข้อมูลที่ไม่ปรากฏอยู่ในขณะนั้นได้ ความจำใช้งานมีความสำคัญอย่างมาก

ต่อการอ่าน การเขียน หรือการคำนวณ เพราะจะต้องจดจำข้อมูลบางส่วนขณะ อ่าน หรือการเขียนหนังสือ ประโยคก่อนหน้า แล้วสามารถนำมาเชื่อมโยงกับข้อมูลใหม่ที่ได้รับ

ความพึงพอใจ

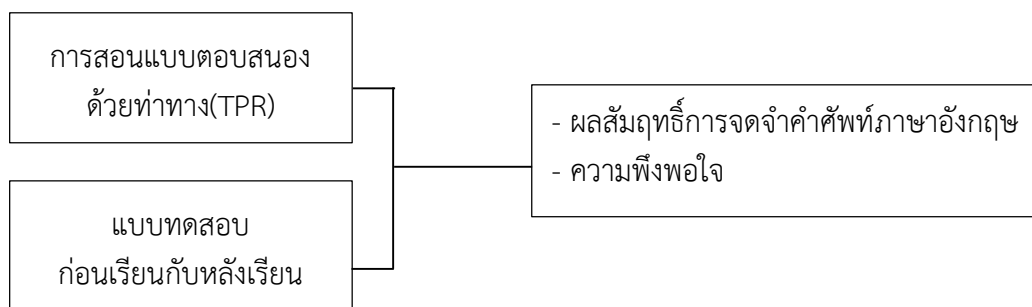
ความพึงพอใจ (Satisfaction) เป็นทัศนคติที่เป็นนามธรรม ซึ่งไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปธรรมได้ นักการศึกษา ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ดังนี้

สุธิดา แบบเจริญ (2561) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดี ที่ชอบหรือพอใจของ บุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น การบริการ การปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ดีที่เกิดจากการตอบสนองทั้งทาง ร่างกาย จิตใจ จนทำให้เกิดความพึงพอใจ ความรู้สึกหรืออารมณ์ทางบวกทำให้บุคคลมีความรู้สึก กระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นที่จะทำงาน มีขวัญกำลังใจ ซึ่งมีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการ ทำงานและส่งผลต่อความสำเร็จตามเป้าหมายขององค์การ

ณัฐสุดา แจ่มประทีพย์ (2562) กล่าวว่า ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกที่ดีหรือทัศนคติที่ดีของ บุคคล ซึ่งมักเกิดจากการได้รับการตอบสนองตามที่ตนต้องการก็จะเกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น ตรงกันข้าม หากความต้องการของตนไม่ได้รับการตอบสนองความไม่พึงพอใจก็จะเกิดขึ้น

จากการศึกษาความหมายของความพึงพอใจสรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกทางบวก ที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับสิ่งที่ตอบสนองความต้องการหรือความคาดหวังของตน ส่งผลให้เกิดความร่วมมือ ความกระตือรือร้น และความมุ่งมั่นในการทำงานหรือการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้กิจกรรมหรือกระบวนการ ต่าง ๆ ประสบความสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสอดคล้องกับยุคตะนันท์ ดินาน (2563) กล่าวว่า ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน และเป็นความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ซึ่งความรู้สึกชอบหรือรักจะเกิดขึ้น ก็ต่อเมื่อได้รับการตอบสนอง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัยการวิจัยครั้งนี้ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research)

ตารางที่ 1 แบบแผนการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Control Group Pretest-Posttest Design)

การสุ่ม	กลุ่ม	ทดสอบก่อนเรียน	ดำเนินการทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
-	R	O ₁	X	O ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัยแบบกึ่งทดลอง

R แทน กลุ่มทดลอง

O₁ แทน ทดสอบก่อนเรียน

X แทน ดำเนินการทดลอง

O₂ แทน ทดสอบหลังเรียน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนในเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาจตุรมิตร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต 1 จำนวน 13 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดโกลน้ำ โรงเรียนวัดลานชะ โรงเรียนบ้านขันหมู่ โรงเรียนวัดเกาะยาง โรงเรียนวัดพังดาน โรงเรียนวัดควนแพรกหา โรงเรียนบ้านระหว่างควน โรงเรียนบ้านไส้อย โรงเรียนบ้านควนดินแดง โรงเรียนทุ่งยางเปล (เทพบาลอนุสร) โรงเรียนวัดหรั่งแคบ โรงเรียนชุมชนบ้านควนปริง และโรงเรียนวัดเขาป่าเจ้า รวมประชากรทั้งหมด 1,147 คน ปีการศึกษา 2567

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ผู้วิจัยทำการสุ่มโรงเรียนจากประชากรทั้ง 13 โรงเรียนในเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาจตุรมิตร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต 1 โดยการสุ่มตัวอย่างแบบไม่ใส่คืน (Sampling Without Replacement) จำนวน 1 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดเขาป่าเจ้า ตำบลแพรกหา อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ใช้วิธีการสุ่มห้องเรียนโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย แบบจับฉลาก ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีจำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง สัตว์ โดยการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ชนิดต่าง ๆ ใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง TPR –P (Total Physical Response - Picture เป็นการสอนเกี่ยวกับการออกคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 แผน 10 ชั่วโมง

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ก่อนเรียนกับหลังเรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ใช้แบบทดสอบรูปภาพแบบปรนัยเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยครูอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแต่ละตัวเลือกให้นักเรียนฟัง

3. แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ของลิเคิร์ท (Likert) ได้แก่

5 คะแนน หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับมาก

3 คะแนน หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

1 คะแนน หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ซึ่งผู้วิจัยมีการแปลผลคะแนนเฉลี่ยของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดังนี้

- 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
- 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
- 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
- 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดเขาป่าเจ้ ตำบลแพรกหา อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ผลการตรวจสอบพบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) ของแบบทดสอบรายข้อ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน มีค่าความเที่ยงตรง 1.00 ทุกข้อ

2. แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนมีความตรงเชิงเนื้อหา โดยวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัยมีค่าความเที่ยงตรง 1.00 ทุกข้อ มีค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.20 - 0.70 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 - 0.50

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนแบบปรนัย แบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน
2. เริ่มจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) เรื่อง สัตว์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 แผน 10 ชั่วโมง
3. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังเรียน เมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมการเรียนรู้อยู่โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) เรื่อง สัตว์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง สัตว์ ฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียนมาทดสอบ
4. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)
5. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ประมวลข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เรื่อง สัตว์ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Ranks Test
2. วิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ใช้ค่าสถิติ คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เรื่อง สัตว์ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 2 ตอน ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์เรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
เรื่อง สัตว์ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนและหลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
เรื่อง สัตว์ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ	$\bar{X}$	S.D.	t	Asymp. Sig.
หลังเรียน	16.00	2.98	2.81*	0.01
ก่อนเรียน	9.90	4.20		

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 9.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.20 ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 16.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.98 ค่า t เท่ากับ 2.81 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 2 แสดงผลการประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนอง
ด้วยท่าทาง (TPR) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 3 ความพึงพอใจการจัดการเรียนการสอน

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1	สื่อมีการใช้สีสันทันทีสวยงามและน่าสนใจ	3.90	0.88	มาก
2	รูปภาพมีขนาดที่ไม่เล็กจนเกินไป	3.60	0.70	มาก
3	กิจกรรมการเรียนรู้มีความสนุกสนาน	3.80	0.63	มาก
4	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย	4.10	0.74	มาก
5	สามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น	3.90	0.88	มาก
6	มีความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.10	0.74	มาก
7	สามารถใช้คำศัพท์ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้	4.00	0.67	มาก
8	สามารถใช้ท่าทางสื่อสารกับผู้อื่นได้	3.70	0.82	มาก
9	สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในวิชาอื่น ๆ ได้	4.00	0.82	มาก
10	มีความกล้าแสดงออกมากขึ้น	4.30	0.68	มาก
รวม		3.94	0.75	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่าผลการประเมินความพึงพอใจการจัดการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดเขาป่าเจ้ ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.94$, S.D. = 0.75) และเมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า ทุกรายการอยู่ในระดับมาก สำหรับรายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีความกล้าแสดงออกมากขึ้น ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.68) รองลงมา คือ กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.74) มีความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.74) สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในวิชาอื่น ๆ ได้ ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.82) สามารถใช้คำศัพท์ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.67) สื่อมี

การใช้สื่อนที่สวงามและน่าสนใจ ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.88) สามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.88) กิจกรรมการเรียนรู้มีความสนุกสนาน ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.63) สามารถใช้ท่าทางสื่อสารกับผู้อื่นได้ ($\bar{X} = 3.70$, S.D. = 0.82) ส่วนรายการที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ รูปภาพมีขนาดที่ไม่เล็กจนเกินไป ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.70)

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการวิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เรื่อง สัตว์ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เรื่อง สัตว์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากผู้วิจัยจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง TPR-P (Total Physical Response – Picture) เกี่ยวกับการออกคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ ทำให้ผู้เรียนเกิดการจดจำคำศัพท์ ส่งเสริมช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์มากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับศุภราภรณ์ วงศ์ชัชวาลย์ (2559) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response: TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น หลังจากการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเมื่อพิจารณาจากคะแนน เฉลี่ยของผลการทดสอบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนเรียนและหลังเรียนคะแนนการทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน สูงกว่าคะแนนการทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) เรื่อง สัตว์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี การเรียนรู้มีความหลากหลาย สื่อมีสีสันสวยงามและน่าสนใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนาน มีความเข้าใจคำศัพท์ สามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวารุณี ศิริ และอภิราตี จันทร์แสง (2560) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าเฉลี่ย 4.20 อยู่ในระดับมาก

จากผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เรื่อง สัตว์ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 งานวิจัยนี้ได้พัฒนาและทดสอบรูปแบบการสอนแบบ TPR-P ที่เน้นการใช้รูปภาพการเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ โดยใช้สื่อภาพที่เหมาะสมกับเด็กวัยประถมศึกษาตอนต้น ทำให้เกิดแนวทางการสอนที่เจาะจงมากขึ้นสำหรับกลุ่มคำศัพท์ประเภทนี้ เหมาะสมกับบริบทการศึกษาไทย และการเชื่อมโยงการเรียนภาษากับการพัฒนาทักษะอื่น ๆ ซึ่งสามารถนำไปต่อยอดในการพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน และการวิจัยในอนาคตได้

จากผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เรื่องสัตว์ โดยใช้วิธีการ

สอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนแบบ TPR สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถนำวิธีการสอนแบบ TPR ไปประยุกต์ใช้ในการสอนคำศัพท์หมวดอื่น ๆ นอกเหนือจากคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ เช่น อาหาร เครื่องแต่งกาย อวัยวะในร่างกาย หรือกิจกรรมต่าง ๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้

1.1 ควรสร้างสื่อการสอนที่มีภาพประกอบคำศัพท์อย่างหลากหลายและเหมาะสมกับวัยของนักเรียน เช่น การ์ดภาพ สไลด์ หรือแอปพลิเคชันที่ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ควรสร้างกิจกรรมที่กระตุ้นการเคลื่อนไหวของนักเรียน เช่น เกม การแสดงท่าทาง เพื่อช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมและสนุกกับการเรียนรู้คำศัพท์

1.3 ควรขยายระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มากขึ้น เพื่อเสริมสร้างความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์การจดจำคำศัพท์ โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับนักเรียนระดับชั้นอื่น

เอกสารอ้างอิง

คณิษฐา ปัชมาตย์. (2560). การพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.

จิราพร เณรธรณี. (2558). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21. วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, 2(2), 69-78.

ชัยพร วิชชาวุธ. (2520). ความจำมนุษย์. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์.

ณัฐสุดา แจ่มประทีพ. (2562). การพัฒนาชุดฝึกอบรมแบบสาธิตเชิงปฏิบัติการร่วมกับการจัดกิจกรรมกลุ่มเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้งานระบบสนับสนุนการเรียนการสอน (LEB2) สำหรับอาจารย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

พรชนก ปานวน. (2564). ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการตอบสนองด้วยท่าทางต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 [การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยนเรศวร.

มณฑนา เรืองสกุลราช, กาญจนา รัตนปรีดานันต์, จุฑามาศ พงษ์ข้างอยู่, น้ำทิพย์ หวังวิวัฒน์เจริญ, ปาณัช อชินธรากร, สิรินันท์ สามัคคีนันท์ และกิตติพงษ์ คงสมบูรณ์. (2553). ผลของสื่อที่มีต่อความจำของนิสิตคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์. เวชสารวิทยาศาสตร์การแพทย์ มศว. 1-10.

ยุกตะนันท์ ดินาน. (2563). การพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต] สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต.

- สุรีย์ลักษณ์ สุจริตพงศ์, รวีวรรณ รุ่งไพรวัลย์, ทิพวรรณ หรรษาคุณาชัย, บานชื่น เบญจสุวรรณเทพ, อติศรี สุดา เฟื่องฟู, จริยา จุฑาภิสิทธิ์ และพัญ โรจน์มามงคล. (2561). ตำราพัฒนาการและพฤติกรรมเด็ก. กรุงเทพฯ: ชมรม พัฒนาาการและพฤติกรรมเด็กแห่งประเทศไทย ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุธิตา แบบเจริญ. (2561). การศึกษาความพึงพอใจของครูที่มีต่อระบบบริหารจัดการอาชีวศึกษาของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในภาคตะวันออก [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- ไสว เลี่ยมแก้ว. (2528). ความจำนุษย์: ทฤษฎีและวิธีทดสอบ. ปัตตานี: โครงการตำรา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- วารุณี ศิริ และ อภิราตี จันทรแสง. (2560). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด, 11(2): 195-206.
- ศุภราภรณ์ วงศ์ชัชวาลย์. (2559). การพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response: TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบพลึง จังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา.
- อุดมพร เปตานนท์. (2560). การแก้ปัญหาการขาดทักษะการวิเคราะห์ส่วนประสมทางการตลาด 4 P's ของนักเรียน นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ห้อง 3 ห้อง 4 และห้อง 13 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ โดยใช้แบบฟอร์มในการท่องจำ. วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ.
- Adams (1967). Human Memory. New York: McGraw-Hill.
- Adams (1980). Learning and Memory. Illinois: Dorsey Press Homewood.
- Asher, J. J. (1979). Learning Another Language through Actions: the complete Teacher's Guidebook. California: Sky Oaks Productions.
- Asher, J. J. (1986). Learning Another Language Through Actions: The Complete Teacher's Guidebook (3rd ed.). Los Gatos, CA: Sky Oaks Productions.
- Guilford, J.P. (1971). The Nature of Human Intelligence. New York: McGraw - Hil.
- Guilford, J.P. (1988). "Some Change in the Structure - of Intellect Model", Educational and Psychological Measurement. 58(Spring 1988), 1 - 4.